

Præstegerningen ved 25 Aars Alderen — nogle af dem endogsaa før —, saa at de altsaa naar Slutlønnen i en Alder af 40 Aar, og tillige betænker, at det drejer sig om de tre Fjerdedele af Præsterne, i hvert Fald udenfor København, vil man let se, at der er noget forkert heri; thi kun en Fjerdedel af Præsterne vil kunne gøre sig Haab om at komme op i første Lønningsklasse, og Resten maa altsaa, naar de efter 15 Aars Tjenestetid har naaet 40 Aars Alderen, blive staaende paa dette Løntrin Resten af deres Liv, hvilket i mange Tilfælde vil sige i 30 Aar, indtil de skal tage deres Afsked ved 70 Aars Alderen. Det er givet, at dette Standpunkt vil være meget vanskeligt at opretholde. Saa snart Loven er vedtaget, vil der rejse sig Røster for at komme dem til Hjælp, som er naaet til det sidste Løntrin og ikke kan avancere yderligere. Det er ogsaa en af de store Farer ved det foreliggende Lovforslag, at det saa langt fra at bringe Ro om Præsternes Lønforhold, som der jo har været stor Uro om i de senere Aar, vil forøge denne Uro, og der vil efter vor Opfattelse blive store Vanskeligheder at overvinde ved den Revision, som jo ifølge Lovforslagene skal finde Sted i Samlingen 1929—30.

Det er ogsaa givet, at den foreslaaede Lønforhøjelse vil bringe Kirkeskatten, som allerede i Forvejen er stor, til at stige betydeligt. Hvor meget den vil stige, kan man naturligvis ikke i Øjeblikket vide med absolut Sikkerhed, men jeg er tilbøjelig til at tro, at efter den Ændring, som Lovforslaget er undergaaet i Folketinget, vil den øjeblikkelige Stigning i hvert Tilfælde nærme sig stærkt til den Sum, som den radikale Ordfører, Pastor Povlsen, nævnte i Folketinget, altsaa blive henimod en 400 000 Kr. Og naar Loven er traadt helt i Kraft derved, at den er kommet til at gælde for alle Præster af anden Lønningsklasse, hvilket først vil ske i Løbet af en længere Aarrække, vil det ses, at man, naar den forhøjede Pensionsbyrde tages i Betragtning, neppe kommer under 1/2 Mill. Kr., med hvilket Beløb den gældende Kirkeskat altsaa vil stige. Vi mener imidlertid, at alle Bestræbelser burde gaa ud paa tværtimod at faa Kirkeskatten til at falde.

Den højtærede Kirkeminister har allerede haft Lejlighed til at tage Stilling til Muligheden for at faa Kirkeskatten til at falde, nemlig da han stod overfor Spørgsmaalet om Sammenlægning af en Række smaa Embeder, hvilket Spørgsmaal han forefandt tilrettelagt til Løsning ved sin

Embedstiltræden, og den højtærede Kirkeminister gav Udtryk for sin Stilling til dette Spørgsmaal kort efter sin Tiltrædelse, saa vidt jeg erindrer ved en Tale, han holdt i Esbjerg. Den højtærede Minister sagde dér, at han var principielt af den Opfattelse, at disse smaa Embeder baade for Embedernes egen Skyld, for Kirkens Skyld og ligeledes af Hensyn til Præsterne helst burde sammenlægges, og at han selv allerede tidligere havde taget bestemt Stilling til dette Spørgsmaal ved som Medlem af Præsteforeningens Bestyrelse at foreslaa Ministeriet i hvert Fald at overveje en saadan Sammenlægning. Men den højtærede Kirkeministers Handling i den forløbne Tid er gaaet i stik modsat Retning af dette heldige Princip, som han vedkendte sig straks efter sin Tiltrædelse, idet han saa godt som ingen Sammenlægninger har foretaget. Jeg synes dog, jeg har set, at der er foretaget Sammenlægninger i et Par Tilfælde. Det fortjener naturligvis Paaskønnelse, og jeg vil særlig bruge denne Lejlighed til at takke den højtærede Minister for en enkelt Sammenlægning. Noget af det, man indvendte mod de Sammenlægningsønsker, jeg nærede og fremdeles nærer, var, at man burde ikke oprette nye Trekirkespastorater. Det glæder mig, at ved den ene af disse to eller maaske tre Sammenlægninger, som er foretaget, er der netop oprettet et Trekirkespastorat. Dette viser altsaa, at selv en saa sparsom Natur, som den højtærede Kirkeminister er med Hensyn til Sammenlægninger, dog i et enkelt Tilfælde har kunnet gaa med til en Sammenlægning af den nævnte Art, idet han har fundet den saa naturlig, at den maatte foretages. Efter det Kendskab, jeg har til Præsteembeder paa Landet, kunde det imidlertid ske i adskillige andre Tilfælde. Hvis man havde benyttet Lejligheden til at gøre i alt Fald et Skridt i Retning af Nedsættelse af Kirkeskatten ved at gennemføre Sammenlægningen i det Omfang, som den nedsatte Kommission havde tænkt sig, vilde det i det lange Løb have medført en Besparelse paa ca. 1/2 Mill. Kr. Men denne Lejlighed til Besparelse har altsaa den højtærede Minister forsømt til Trods for den Velvillie, han nærer overfor saadanne Sammenlægninger.

Desuden har den højtærede Minister fra 1. April staaet overfor Spørgsmaalet om at spare paa de særlige Ydelser, som bliver Præsterne til Del i Form af Kontorholdsgodtgørelse og Kørselsgodtgørelse. Den store Lov om Nedsættelser for Statens Tjenestemænd medfører jo Besparelser med